

Poutník

3/2022 | 26. ročník

Římskokatolická farnost sv. Jiří Dolní Čermná

Bířmovanci s panem biskupem Mons. Janem Vokálem 12. 6. 2022 (foto: T. Bednář)

První svaté přijímání 19. 6. 2022 (foto: M. Rýznar)

Úvodní strana: Ministranti s panem biskupem Mons. J. Vokálem 12. 6. 2022
(foto: T. Bednář)

POZDRAV OTCE FARNÍ OBCE ☺

/ROZHOVOR POUTNÍKA/

Milý otče Jane, 1. srpna letošního roku uplynuly dva roky od chvíle, kdy započala Vaše kněžská služba u nás. Jaké to je být knězem v dolnočermenské farnosti?

Zdravím srdečně všechny čtenáře Poutníka a především naše farníky, se kterými mám zde tu čest již víc jak dva roky vytvářet farní rodinu, opravdové přátelské vztahy, kdy chceme se navzájem povzbuzovat na cestě s živým a zmrtvýchvstalým Kristem a za Kristem a poznávat velikost, opravdovost a krásu naší víry ☺!!!

Odpověď na Vaši otázku mi přijde, že říkám pořád – N Á D H E R N Ě ☺!!! Jsem moc vděčný Pánu Bohu, že můžu být tady!!!

Jsem z kraje, kde není tolik věřících, tak jsem se vždy obával, jak zvládnu tu neutěšenost, beznaděj, která může přijít. Prázdné chátrající kostely, žádní lidé... žádná budoucnost – rodiny, děti, mládež... Kněz může skončit ve velice rozdílných poměrech. Sám si to zažil P. Pavel Seidl, když odsud šel do Chlumce nad Cidlinou. Já jsem začínal ve Vysokém Veselí na Jičínsku, kde nikdo z víc jak 1000 obyvatel nechodil do kostela, kostel ve špatném stavu. Odkud pocházím, sousedím s litoměřickou diecézí, kde je stav obzvlášť žalostný... Například město Varnsdorf (15.000 obyvatel) nemá kněze, který by bydlel tam na faře, kněz dojíždí, v Liberci (víc jak 100.000 obyvatel) je kněz ve městě sám bez kaplana apod.

Jsem zde moc šťastný. Každý člověk je nějaký a touží být přijatý od druhých. Děkuju, že jste mě přijali ☺!!!!

Váš začátek nebyl úplně standardní: společná setkání věřících při mších a bohoslužbách a další pravidelné či tradiční akce farnosti komplikovala omezení, které přinesla doba koronavirová. Jak jste se s touto situací vyrovnával?

No snažil jsem se sloužit více mši, nabízet Farní večerníčky, Čtení na dobrou noc, online přenosy, rezervační systém – zvlášť na zpověď, kdy se lidé neměli moc potkávat apod. Zkrátka, snažit se dělat to, co bylo možné.

Ale myslím si, že pro každého kněze je hezčí, lepší, mít jednu mši svatou a plný kostel. Je to dar prožívat mši svatou v tak krásném živém společenství. Hodně mi chybělo, že se na Vás nemůžu přes roušku, či respirátor později, smát. To mi připomíná, jak si toho teď člověk ani neváží...

Díky Bohu, že u nás chodí do kostelů stále dost lidí a máme kněze, který slouží jen v naší farnosti. Jaká je v tomto směru Vaše zkušenost odjinud?

Na Jičínsku má teď kněz víc jak 40 kostelů. Je to neúnosné!!! Ve Dvoře Králové 24. Já bych to nedal. V nedaleké Rokytnici v Orlických horách donedávna byl kněz na faře, už také není a nebude, v Černilově u Hradce Králové byl také kněz, od 1. září tam bude jezdit kněz z Třeběchovic.

Musíme se modlit za nová kněžská povolání! Moc Vás i o to prosím jako svoji farní rodinu. Bylo by krásné, kdyby byli noví kněží i z naší farnosti ☺!!! Asi je tam

přirozeně strach. Nevíte, kdy Vás kam pošlou a jak moc na biskupství vyslyší Vaše prosby, když je kněz někde nešťastný...

U nás v Krkonoších kněží objíždějí kostely, například jedna trasa Jablonec nad Jizerou – Harrachov – skoro 15 kilometrů a nikdo moc mu tam nepřijde... Vítkovice v Krkonoších, Trutnovsko, Jičínsko... Tam to není lehké. Obdivuji a děkuji, že můžu být tady s Vámi, v tak živé farnosti 😊!

Služba ve farnosti v sobě obnáší také „devatero řemesel“: kromě hlavního poslání duchovního pastýře je kněz zároveň manažerem, stavařem, úředníkem, ekonomem, pedagogem, psychologem,... Jaký je Váš vztah k těmto profesím?

Osobně mě se vždy hodně líbilo být **lékařem**. Krásná služba lidem. Tak mohu být snad s pomocí Boží lékařem duší 😊.

Psychologie mi vždy přišla také velice krásná pomáhající profese, která mě zajímala, tak je skvělé, že tuto mimořádnou profesi mnohdy mohu také vykonávat.

Úředník – vždy jsem toužil mít svou kancelář, počítač a tato práce mě naštěstí baví 😊.

Stavař – absolvoval jsem stavební průmyslovku a uvažoval o roční možnosti chodit na stavby a udělat si výučák zedníka, protože to se v kněžství také hodí 😊, ale pak jsem šel na rok a půl do Interdiocézního centra života mládeže v Příhovicích v Jizerských horách, a tam se věnoval především mladým lidem, kteří přijížděli z celé ČR, i když zkušenosti tam byli i jiné, i ty technické 😊.

Měl jsem pak možnost opravovat kostel u nás ve Mříčné a faru, která Vás zve k dovoleným a rekreaci 😊!

Pedagog – měl jsem možnost vystudovat skoro celou pedagogickou fakultu. Jsem za tuto zkušenost a znalosti zde získané vděčný.

Snažím se, že když něco dělám, tak mě to prostě **musí** bavit 😊!

Otec Jan lékařem

(foto: F. Mareš)

V ekonomické radě farnosti připravujeme opravy farního kostela sv. Jiří. Mohl byste, prosím, alespoň ve stručnosti čtenáře s plánovanými záměry seznámit a přiblížit, co vše je k tomu potřebné?

Práce jak na kostele 😊. Ale nejde to tak rychle, jak bychom si přáli a bohužel ceny stále rostou. Rádi bychom s pomocí dotací a Vaší finanční pomoci v první fázi opravili střechu kostela. Kostel potřebuje také novou fasádu – to pak bude výrazněji poznat ten rozdíl 😊! – ale uvidíme, jak moc budeme finančně, fyzicky a psychicky vysátí.

Protože by ale při pozdějším nátěru věže mohly lešení a barva poškodit novou krytinu střechy kostela, plánujeme provést nátěr a opravu věže už v příštím roce. To bude prokouknutí 😊!

Zatím je plán oprav takovýto:

- 1. etapa – 2022 – nákup krytiny*
- 2. etapa – 2023 – výplně věž natřít + fasáda věže + polovina střechy*
- 3. etapa – 2024 – druhá polovina střechy*
- 4. etapa – 2025 + další roky – výplně kostel + fasáda*

Dobrá zpráva je, že od památkářů je vše dovoleno, schváleno.

Co obnáší Vaše funkce kaplana pro mládež v žambereckém vikariátu?

Jak to hezky říkal P. Pavel Boukal minulý rok na Mariánské Hoře, když jsem ho vítal všemi funkcemi a tituly. Kněží je málo a práce je hodně.

Tak kéž bychom dokázali rozpoznat, co máme dělat nejvíce a kolik času čemu věnovat. Byl jsem také požádán o duchovní doprovázení zaměstnanců charity Letohrad, ale na to bohužel opravdu už nemám moc času 😊, příp. když by mě zavolali k někomu umírajícímu. Je spousta věcí, které děláme a v ohláškách je nenajdete 😊.

A teď konkrétně ke službě kaplana pro mládež. V současné době sháním k sobě mladé lidi, kteří by mi pomohli v této službě. Rád bych (alespoň z toho času a sil, které mám) podpořil fungující spolča v našem vikariátě, která jsou v Žamberku, v Letohradě a Bohu díky i u nás 😊. V sobotu před slavností Krista Krále (19. 11.) bych rád uspořádal Vikariátní setkání mládeže zřejmě v Žamberku. Rád bych osobně poznal mladé lidi ve vikariátu. Bylo by dobré pro ně pořádat nějaké akce apod.

A jaký bude „Pozdrav otce farní obce“ v tomto vydání Poutníka?

Mám Vás rád a byl bych vděčný, abyste měli rádi i mě 😊. Aby nám zde spolu bylo dobře! Díky za společné modlitby breviáře, díky za společné slavení mší svatých, děkuji za Vaše přátelství, podporu, modlitby, dobré slovo.

Srdečně Vám žehnám na naší společné pouti a doufám, že spolu budeme dlouho a pořád nám bude spolu tak krásně 😊!!!

Děkuji za rozhovor. Přeji Vám, otče Jane, za celou farnost, vše potřebné pro Vaše kněžské poslání. A ať Vás neopouští nadšení a Váš milý smysl pro humor. Děkujeme Bohu za Vás a modlíme se za to, abyste s námi zůstal hodně dlouho a abychom s pomocí Boží zvládli pořádný kus práce. Máme Vás moc rádi 😊

Hana Vágnerová

Z historie farnosti

Poutní místo Mariánská Hora

O Mariánské Hoře bylo v Poutníku v průběhu jeho vydávání několikrát psáno. Přesto dovoluji, abychom znovu připomněli historii tohoto místa a zmínili se o událostech, osobách a osobnostech s ním spojených.

Mariánská Hora, říkalo se zde také „Na Vrších“ nebo „Na Vrchách“, se nachází v katastrálním území Horní Čermná v nadmořské výšce 503 m. Poutní areál s kostelem Narození Panny Marie je součástí Římskokatolické farnosti Dolní Čermná.

Dávno před postavením kostela byla Mariánská Hora místem, kde se již od roku 1780 shromažďovali poutníci ze širokého okolí na pouť do Mariazell ve Štýrsku.

Dříve zde končily hranice pozemků, které přináležely k velké usedlosti - statku čp. 128 (na jeho místě se dnes nachází budova základní školy v Horní Čermné). V roce 1802 se stal vlastníkem této usedlosti **Franz Tschepen** (kterému se česky říkalo Čípa nebo Čépa). Byl to člověk zbožný. V roce 1813 nechal postavit při cestě do Horního Třešňovce kamenný kříž, kde se scházivali poutníci (do dneška ho známe jako „Čípův kříž“). O tom, proč postavil v blízkosti Mariánské Hory nákladný kříž, se vypráví, že několikrát v noci pohledem ze svého bydliště viděl na obzoru kužel velmi jasného světla. Franz Tschepen je pochován na hřbitově u kostela sv. Jiří v Dolní Čermné v hrobce zdobené reliéfy, která je umístěna vlevo u vchodu do kostela od Orlovny. Na nejkdejších Tschepenových pozemcích stojí dnes kostel a Poutní dům.

V roce 1814 se Na Vrších odehrála zázračná událost. Forman **Antonín Kepřta** z Kunvaldu tudy vezl mlýnské kameny z Pruska na Moravu a chtěl ještě ten den dojet do Třešňovce a v hospodě „U Bílého koníčka“ přenocovat. Pozdě večer za tmy jel roklinatou cestou až k nejvyššímu výstupku. Tady marně držel povoz, aby se neskácel. Když přijel na to místo, kde dnes stojí kaple, vůz se na něho převrátil. On ležel pod vozem a nebyl schopen se vyprostit pod nákladem kamenů. Vzdálen od vesnice nemohl se spolehnout na lidskou pomoc. Volal o pomoc k Panně Marii Zellenské, aby jej vysvobodila z této těžké situace a život jeho zachránila nebo mu vyprosila hodinku šťastné smrti. Tu najednou stála před ním bílá ženská postava s lucernou v ruce, ani slovo nepromluvila, zdvihla vůz a on bez úrazu vstal a jel dál. To světlo viděl tak dlouho, až přijel na lepší cestu, po které se jede do Třešňovce. Na památku svého zachránění zde Antonín Kepřta zavěsil na strom obrázek s výjevem zázračné události. Zavázal se slibem, že každoročně bude putovat do Mariazell.

(foto: T. Bednář)

Od roku 1846 je toto místo spojeno se jménem horlivého věřícího a poutníka **Leopolda Fialy** ze Žampachu (narozen 26. února 1811), který velmi ctil Pannu Marii z Mariazell. Velice se zajímal o místo zázračného vyproštění Antonína Keperty. Před obrázkem zavěšeným zde na stromě konával Leopold Fiala od roku 1846 mariánské pobožnosti, než se poutníci vydávali na cestu do Štýrska. V roce 1857 zde postavil kamenný sloupek s obrázkem Panny Marie Zellenské. Fiala usiloval o postavení kaple. Od poutníků a zbožného lidu vyprosil peníze. V roce 1864 byla na pozemcích statkáře Čipy vystavěna a vysvěcena skromná kaple. Tato kaple však brzy počtu věřících nestačila. Proto postavil roku 1868 z milodarů nový kostelík s věží, jehož presbytářem byla původní kaple. Kostelík byl vysvěcen 8. září 1868. Jak se ukázalo, nakonec ani kostelík nestačil velikému počtu poutníků, kteří se účastnili poutí. Proto se Leopold Fiala zasadil o jeho rozšíření a prodloužení východním směrem do podoby nynějšího kostela podle vzoru Mariazellenského poutního místa. Původní zkrácenou kapli ponechal uprostřed kostela podobně jako je stříbrná „císařská kaple“ v Mariazell. Ta zdejší je ovšem velice prostinká. Kostel byl slavnostně vysvěcen 8. září 1875. Světitelem byl bývalý čermenský farář, poté vikář v České Třebové Josef Tupec.

Aby měl zakladatel Mariánské Hory, Leopold Fiala kde bydlet, postavil z milodarů věřících vedle kaple malý patrový domek o čtyřech místnostech (základ poutního domu).

Nutno ještě poznamenat, že pozemky pro stavbu kostela i poutního domu získal zčásti darem a kupem od Tschepena.

Leopold Fiala založil tradici poutí na Mariánské Hoře a vodil odtud poutníky do Mariazell (někdy až 200 poutníků) od léta 1846 až do roku 1880. Putování začalo o svatodušních svátcích. Cestu dlouhou více než 700 km, která trvala 21 až 23 dní, konali poutníci tam i zpět pěšky. Z toho jeden den byl na prohlídku Vídně a tři dny na vlastní pout' v Mariazell. Na zádech v ranci měli bochník chleba a trochu vařiva. Cestou u známých studánek si sami vařili skromnou stravu. Nocovali po stodolách či hostinských sálech.

Za zásluhy o zbudování poutního místa na Mariánské Hoře byl Leopold Fiala poctěn čestným občanstvím obce Čermná dne 18. prosince 1873 při příležitosti povýšení obce Čermná na městys. Zemřel ve věku 70 let dne 31. března 1881. Pohřben je na hřbitově v Dolní Čermné na levé straně u vchodu od Orlovny, při zdi kaple sv. Barbory.

Kostel Narození Panny Marie

Vnitřní prosté zařízení kostela stylově připomínající novogotiku pochází od místních řemeslníků. Hlavní mariánský oltář a postranní oltáře sv. Peregrina, sv. Františka Serafinského a sv. Anny vytvořil samouk Josef Langer z Ústí nad Orlicí. Boční oltář Kalvárie je od truhláře Jahna z Horního Třešňovce. Byl sem přenesen i obraz s výjevem zachránění Keperty. Ten současný je darem Kepertovy dcery. Interiéru zellenské kaple dominuje bohatě vyřezávaný neogotický oltář, v jehož středu stojí v zasklené skřínce milostná soška Panny Marie Zellenské v pláštiku.

Jednomanuálové varhany s šesti rejstříky postavila varhanářská firma Franze Hanische z Jakubovic.

Ve věži je nyní jeden zvon Panna Maria. Původní zvony byly zabráný pro válečné účely.

Poslední opravy kostela proběhly v letech 2002 - 2005. Byla vyměněna střecha, zrealizovalo se oplechování věže a oprava fasády. Uvnitř byl kostel vymalován a byla vyměněna dlažba.

Poutní dům

V roce 1865 byl vedle kaple postaven malý patrový domek o čtyřech místnostech. Farnost zde v roce 1872 přistavěla další domek, který byl v roce 1876 zvýšen o patro, a později zde byla udělena hostinská koncese. Budova byla postupně upravována a rozšiřována na poutní dům, který sloužil poutníkům jako hostinec. Místo se stalo také oblíbeným cílem procházek a výletů mnoha lidí z okolí. Ještě za posledního hostinského Josefa Výprachtického v roce 1964 se zde svítilo petrolejkami a svíčkami. Následujícího roku byl hostinec elektrifikován. Hospoda byla uzavřena koncem roku 1967.

Křížová cesta

Čtrnáct zastavení křížové cesty stojících v půlkruhu na samém vrcholu kopce bylo vybudováno v roce 1886. Společně s křížovou cestou byla v areálu vysázena dvojité alej lip. V roce 1995 byly kapličky křížové cesty opraveny ze sbírek a darů věřících. V dalším roce byly z dotace SFŽP a finančních prostředků obce Dolní Čermná ozdraveny lipové aleje.

Tradice poutí na Mariánské Hoře

Roku 1885 se slavilo tisícileté výročí úmrtí sv. Metoděje. Královéhradecký biskup Josef Jan Hais k počtu tohoto výročí ustanovil Mariánskou Horu za jubilejní místo, kam každý, kdo nemůže navštívit Velehrad, může putovat. Tehdy se zde prý sešlo několik tisíc poutníků a 42 kněží. Poutí připadá každoročně na neděli po 8. září (slanost Narození Panny Marie). Velkým svátkem a vyjádřením odporu proti německé okupaci se stala poutí v roce 1938. Za okupace byly poutě zakázány, po válce obnoveny a konaly se i přes nepřítel komunistických úřadů. Po roce 1989 nabývá poutí na Mariánské Hoře stále většího významu mezi věřícími a účastní se jí velký počet poutníků. Hlavní mši během poutního programu zde sloužil v roce 1999 a v roce 2000 Mons. Dominik Duka a v roce 2003 Mons. Jan Graubner. Dne 12. září 2021 hlavní poutní mši svatou celebroidl apoštolský nuncius Mons. Charles Daniel Balvo.

Přejme si a prosme, aby Mariánská Hora i nadále zůstávala klidným a promodleným poutním místem a jeho návštěva necht' osvěží a posílí každého, kdo sem doputuje.

*Ze zdrojů: 700 let obce Čermná,
Čermná v proměnách staletí*

Vlastimil Novák - Drobné sakrální stavby v Dolní a Horní Čermné

web: dolnocermenska.farnost.eu

zpracovala Hana Vágnerová

Ze života farnosti

Farní odpoledne

Je dobrým zvykem, že se zhruba v polovině června všichni sejdem na farním dvoře při nedělním odpoledním posezení. Zatímco loni se tak stalo až v srpnu (kvůli kovidovým opatřením), letos se farní odpoledne uskutečnilo naopak dříve než obvykle, protože nás během června čekalo mnoho jiných důležitých událostí, mezi jinými zejména birmování.

Na farním dvoře jsme se tedy sešli už poslední květnovou nedělí, která v kalendáři nesla číslovku 29. Zatažená obloha sice chvillemi vypadala, že se každou chvíli protrhne a k zemi se spustí provazy vody, ale nakonec spadlo sotva pár kapek. Na dvoře nás ale stejně chránily orelské stany a slunečníky. Jen mohlo být o pár stupňů tepleji...

Nemohla chybět dechová hudba a samozřejmě ani udírna, která už k farnímu odpoledni také neodmyslitelně patří. Děti nekompromisně obsadily houpačky i pískoviště, v horní části zahrady nad farou se zase hrál fotbal. Stoly se prohýbaly jako vždycky pod tíhou všech těch buchet a koláčů, co napekly naše maminky a babičky. A na svém obvyklém místě pod přístřeškem u zadního vchodu fary měla stanoviště pípa.

Co se týká programu, měly zejména děti (ale i dospělí) příležitost vyzkoušet si několik chemických pokusů, které si pro ně připravila osoba nejpopovanější, paní Jitka Macháčková, zkušená učitelka chemie. Děti mohly pozorovat třeba vztlínání vody po klasické školní křídě, ale aby to bylo zajímavější, nejdřív si na ně barevnými fixy udělaly několik proužků, barvy se pak po křídě rozpijely a navzájem míchaly. Dalším kouzlem bylo, když obrázek namalovaný žlutozelenou tekutinou po postříkání rozprašovačem změnil barvu na červenohnědou. Také děti zkoušely ve zkumavkách, jak je možné z jedné fialové tekutiny udělat červenou, modrou nebo zelenou...

Důležitým bodem programu bylo představení Pěti Vávry, který za aplausu všech přihlížejících předvedl na cestě u fary několik skoků a jiných prvků na své freestyle koloběžce, čemuž se poslední dobou rád věnuje ve svém volném čase.

Pořád jsme si říkali, jestli na farním odpoledni bylo letos méně farníků, protože nebylo zrovna moc teplé a přívětivé počasí, protože se zároveň konal Pohádkový les pro děti nebo snad proto, že se zrovna konalo mistrovství světa v ledním hokeji a zrovna v neděli odpoledne hrál český tým proti Spojeným státům americkým o bronzovou medaili. Ale ani to přece nemohl být důvod k neúčasti! Papež František se ze stěny u kamen v knihovně přestěhoval na chvíli na stůl (v podstatě zaujal místo v první řadě hlediště) a stěna se proměnila v promítací plátno, kde jsme mohli sledovat živé vysílání ČT Sport. Knihovna se postupně naplnila diváky, a tak jsme i na farním odpoledni byli při úspěchu české reprezentace, která si z Finska bronzovou medaili nakonec odvezla po výhře 8:4. Takže byli i tací, kteří za neděli stihli Pohádkový les, farní odpoledne i napínavý hokejový zápas.

A když se odpoledne pomalu proměnilo v podvečer, čekal nás ještě efektní závěrečný chemický pokus Jitky Macháčkové. Po smíchání potřebných ingrediencí došlo k chemické reakci, kdy z odměrného válce vykypělo velké množství světle žluté pěny, říká se tomu „sloní pasta“. Pohádkový rozkaz „hrnečku dost“ ani tady nefungoval a pěna se z odměrného válce valila dál a dál. Pro velký úspěch se pokus opakoval dokonce dvakrát.

I přes chladnější počasí se nám společné farní odpoledne docela vydařilo a myslím, že nejen já se už teď těším na to příští.

František Mareš

Biřmování

Biřmování – svátost vylití Ducha svatého, vzácný čas plný očekávání, radosti, jistě trochu i napětí, čas naplněný andělskými zpěvy z kůru (díky scholo☺).

„Všechno má svůj čas“, říkává se. Co si pod tím představit? Už malé dítě se učí, dělá pokroky svým tempem. Některé chodí v deseti měsících, jiné třeba až v šestnácti. Je v něm takový potenciál, že se to naučí samo. Jen prostě každé jindy. Zbytečně bychom řešili, že sousedovo dítě už běhá samo a naše ještě ne. Podobně ve škole. Možná patříte mezi ty, kterým stačí vysvětlit princip počítání rovnic pouze jednou, ihned pochopíte a váš mozek generuje jeden správný výsledek za druhým naprosto s přehledem. Anebo potřebujete vysvětlení víckrát a propočítat mnoho příkladů, než to jakžtakž dáte také.

Obdobně to může být s vírou. Jeden chodí od kolébky do kostela, v době dospívání a dospělosti jeho víra přetrvává, i se prohlubuje, vše plyne tak nějak samo. Ne každý kráčí po „přímé cestě“. V pubertě může přijít bouře, zpochybnění všeho dosud jasného a daného. Najednou se víra může zdát vzdálená, neuchopitelná, prostě cizí.

Kdy je tedy vhodná doba k přijetí svátosti biřmování? Pro jednoho jasné volání, plynulé pokračování víry. Jiný se bouří, kostel ho zrovna dvakrát nepřitahuje, vlastně vůbec. A docházet na přípravu na biřmování? Proč? No tak dobře, aby rodiče „moc neprudili“, ten rok se nějak zvládne. I to může být pro někoho dobrá cesta. Díky svátosti dotyčný víru neopustí a časem najde i odpovědi na své otázky, prohloubí vztah s Pánem. A někdo se rozhodne ke svátosti nepřistoupit. Teprve později v dospělosti dojde k poznání a o to intenzivněji přijme pečeť darů Ducha sv. ve středním věku.

Ano, každý jsme jiný a vše má svůj čas. Obzvlášť v dnešní době se setkáváme s neustálým posuzováním a komentováním. Jakmile dojde ke zveřejnění názoru (třeba na Facebooku), nakupí se pod ním obrovské množství připomínek a kritiky. Proč máme tendenci se ke všemu vyjadřovat?

Vše má svůj čas, každý své tempo, odlišný čas dozrávání. Občas se ptám: Obohacuji se hezkým slovem i moudrým Slovem, dobrými myšlenkami, krásou přírody? Dávám pozor na to, co na sebe nechávám skrze média působit, co čtu, sleduju? To potom totiž mnohdy zrcadlím ve svém životě.

Díky biřmování jsme naplněni Duchem sv., jupí. Díky Duchu svatý, díky otče biskupe za zprostředkování svátosti a krásnou slavnost, díky otče Jendo za vedení, přípravu, Váš čas, energii, dobrou náladu a úsměv.

Pavlna Stříbrná

PS: Jen doufám, že až budou mít děti za úkol utřít nádoby a nebude se jim chtít, neuslyším: „Vše má svůj čas.“ ☺

Slavnost prvního svatého přijímání a svátosti smíření

V neděli 19. června jsme měli možnost prožít s našimi dětmi první svaté přijímání, kterého se letos zúčastnilo šest chlapců a dvě dívky. Polovina z nich byla z Dolní Čermné – Anička Kotová, Martinka Hnáťová, Vašek Kyšperka, Dominik Mareš a polovina z Petrovic – Dominik Beneš, Jakub Okrouhlický, Pavel Vondra a Adam Hašek. Ke krásné atmosféře přispěla i schola, která svým zpěvem slavnost doprovodila. Malé družičky s ještě menšími chlapci hrdě drželi své zapálené svíce před oltářem a kráčeli přijmout Krista Krále. Celoroční přípravou provázel naše děti otec Jenda a díky Aničce Motlové proběhla i pout' do Králík, kde jsme společně prožili mši svatou. V sobotu 18. června děti přijaly první svátost smíření v kostele v Dolní Čermné a společně s otcem Jendou tuto událost oslavili sklenkou šampaňského. Po malé oslavě pak ještě nacvičovaly nástup a průběh nedělní mše svaté a k milému překvapení si to všechno i zapamatovaly. Doufejme, že stejně tak si zapamatují i tuto prožitou radost a budou se v budoucnu moci o ni opřít až budou hledat svou cestu. Všem, kteří se podíleli činem nebo radou, ze srdce děkujeme.

Za rodiče: Petr a Šárka Benešovi

Zakončení školního roku na farním dvoře

Jsem rád, že jsme za tento těžký školní rok mohli poděkovat mši svatou. Kázání si pro nás otec Jenda připravil o Petru a Pavlovi. Museli jsme přirazovat věci, co ke kterému patří.

(foto: T. Bednář)

Po mši jsme hráli různé hry a taky nechyběl fotbálek ☺, opékání buřtů.... prostě jsme si to odpoledne užili ☺

Budu moc rád, když to bude i příští rok.

Honzík Kot

Co se děje ve Spolču

Celostátní setkání mládeže 2022 v Hradci Králové

Na celostátní setkání jsem se těšila už půl roku předtím. Já sama už zažila celostátní setkání v Olomouci 2017 a vím, že to bylo úžasné. Všichni jsme měli určitá očekávání, ale samotné setkání předčilo snad všechny naše představy.

Pro ty z vás, kteří neví, co to je za akci - to CSM... jedná se o celostátní setkání katolické mládeže, kdy je po celý týden připravený velmi nabitý program. Mladí se mohli těšit z mnoha zajímavých a inspirujících přednášek, adorací, koncertů, sportů, tvořivých dílen, modliteb, zábavných vystoupení, mší a mnoha dalšího. Kdo by chtěl vědět více nebo si pustit některou přednášku nebo si prohlédnout fotky, může navštívit web: <https://celostatnisetkanimladeze.cz/> nebo navštívit jejich Facebook. Nejdůležitější smysl setkání byl samozřejmě fakt, že tisíce lidí, kteří věří v Boha, společně zažívají sílu velkého společenství a společně sdílejí nadšení z víry. Možná se to některým z vás může zdát zbytečné, ale pro mě jako devatenáctiletou holku to bylo něco neuvěřitelně silného a povzbuzujícího.

Tento rok se jako spolčo můžeme chlubit velkou účastí (myslím tím účastníky z farnosti a spolča). Na posledním setkání v Olomouci 2017 nás bylo z farnosti odhadem 10 - 15. Tento rok se z našeho spolča zúčastnilo setkání neuvěřitelných 21 lidí a to ještě nepočítám drahé polovičky některých ze spolča. Slavíme velký úspěch! Není to jen o tom, že jsme přijeli jako velká skupina, ale je vidět, že mladí z naší farnosti jsou stále aktivní a touží se družit s ostatními. Stále touží prohlubovat vztah s Bohem

a utužovat vztahy mezi sebou navzájem. Není to krásné?

Jak to bylo konkrétně s naším spolčem a CSM? Naštěstí jsme jako celá diecéze dostali báječné ubytování na kolejích od Karlovy univerzity, které byly poblíž hlavního místa dění - tj. v areálu Univerzity Karlovy v Hradci Králové. Přípravný tým tam pro účastníky připravil stánky s občerstvením, zábavou a místy k odpočinku. Také tady bylo postaveno hlavní pódium, kde se odehrával hlavní a společný program po celé setkání. Každé odpoledne pak účastníci mohli sami vybírat, co chtějí zažít - jestli chtějí sportovat, jít na přednášku a pod.

Ještě nějaké mé konkrétní zážitky, o které bych se s vámi chtěla podělit. Například hned na začátku setkání jsme byli nemile překvapeni asi půl kilometrovou frontou k registraci... Vypadalo to, že se snad nikdy nedostaneme na řadu. Na druhou stranu mě to strašně uchvátilo, taková masa lidí!

Další zážitek například z menzy, kde jsme měli snídaně, obědy a večeře - jídlo skvělé, jen kdyby nebyly brambory každý den.:)

Silným zážitkem byl pro spoustu z nás koncert kapely Godzone nebo například závěrečný večer, kdy se konala adorace, při které nás stihnul i menší déšť.

Mnoha z nás se taky líbil rozhovor o svátosti smíření s Karlem Moravcem, který je našemu spolu velmi blízký - každý rok nás totiž pan farář nechává přespat u něj v bývalém klášteře na Hoře Matky Boží v Králíkách.

Mě taky moc mile překvapil pestrý a velmi zábavný program, který tedy musím jen vychvalovat. Určitě to bude z velké části tím, že většina přípravného týmu je z naší diecéze. ☺ Ne, to si dělám legraci, ale bylo zajímavé, že například hlavní ze dvou moderátorů a spousta lidí z týmu režie (těch, kteří vystupovali na pódiu a ve videích) byla z vedlejšího města - Lanškrouna. Spousta z nich byli dokonce naši známí, takže jsme se cítili chvílemi jako doma.

No a menší shrnutí na závěr: akce se moc povedla, každého z nás určitě v něčem obohatila a... no už se všichni těšíme, co si pro nás připraví příště!

Za účastníky: Terka Vávrová

Ministrantské okénko

Prázdniny očima ministrantů

Na úvod bychom chtěli napsat, že nás ministrantů je v naší farnosti (Bohu díky) opravdu hodně. A tak vás provedeme prázdninami alespoň našima osmi očima. Nepochybně totiž naše ministrantská banda stihla za prázdniny procestovat bezmála půl republiky a posbírat při tom mraky zážitků, že by z nich mohl být celý časopis. A nyní už se pohodlně usad'te, plavba tokem vzpomínek právě začíná.

Přesuneme se na začátek prázdnin, které nám jako vždy odstartoval tábor Radost v Klášterci nad Orlicí. Jedná se o křesťanský sportovně-dovednostně-duchovní tábor probíhající na samotě uprostřed kláštereckých lešů. Při kapacitě až 120 táborníků se zde mohou setkat děti z celé ČR, ale i z Belgie, či Slovenska. Letos na tábor dorazilo celkem 23 členů naší farnosti, z toho 10 ministrantů. Našimi dočasnými domovy se staly dvoulůžkové stany, ze kterých jsme co ráno vylézali v plavkách, abychom provedli ranní rituál: běh lesem, rozsvíčku po družinkách (7-8 členů) a osvěžení v tůňce ☺. V péči o nás se vystřídal 2 kněží. V prvním týdnu to byl o. Vojtěch Loub z Třebíče a ve druhém pak o. Roman Kubín. Každý den nám sloužili mši svatou, do které jsme se mnohdy zapojili ať už hrou v táborové kapele, či zpěvem žalmu nebo lektorskou službou a ministrováním. Jako každý rok nás táborem provázela idea. Letos jsme putovali s Marcem Polem do Mongolska připravit cestu misionářům. Museli jsme překonat různé táborové zkoušky. Byly to: táborová kritéria, orlí pírká, olympiáda nebo družinkový výlet. Spoustu zábavy jsme si užili při mezidružinových kláních, kdy si družiny sobě navzájem vymyslely úkoly. Díky kreativitě a hravosti dětí pak vznikají, věřte nevěřte, opravdu záživné úkoly. Na dvou táborových „Mattině“ jsme nechali promluvit múzy – my konkrétně hrou na píáno a loutkovým divadlem. Nejstaršímu z nás byla svěřena družinka Muflonů, což byla velká zodpovědnost. Zjistil, že to není jen tak, ale díky tomu zase tábor vnímal jinak.

Za zmínku určitě stojí také rodinná dovolená v Beskydech, kde jsme mimo jiné navštívili skanzen v Rožnově s dřevěným kostelem sv. Anny, který je využíván jen zřídka. Přiléhá k němu čestné pohřebiště tzv. Valašský Slavín, kde spočívají někteří velikáni (např. manželé Zátopkovi a sportovec J. Raška). Nedělní mši jsme slavili v kostele sv. Jana a Pavla v Horní Bečvě. Prohlédli jsme si také moderní kostel sv. Zdislavy v Prostřední Bečvě. Tam jsme také asi poprvé v životě viděli značku maximální povolené rychlosti 15km/h. Stihli jsme si vyběhnout i na Radhošť ke kapli sv. Cyrila a Metoděje.

V srpnu nám na týden odjel nejstarší bratr na CSM do Hradce Králové s naším spolkem. Tam strávil pěkné chvíle se spoustou mladých věřících lidí (CSM mělo přes 4000 účastníků). Bylo to inspirující a obohacující.

Tak a právě jsme zakotvili zpět v naší farnosti, je čas vystupovat. Doufáme, že se vám tato „plavba“ líbila, nijak s vámi neotrásla a snad vás obohatila nebo aspoň trochu pobavila.

(Foto: tábor Radost,
<https://www.taborradost.cz>)

Putujeme s Poutníkem

Pouť do Říma 2022

Řím je věčné město a všechny cesty do něj vedou...

Ve dnech 23. - 27. května letošního roku jsem se mohla zúčastnit pouti do Říma, společně s dalšími sedmi přáteli z naší farnosti a Michalem ze Stochova, pod starostlivým a pozorným vedením otce Jana.

Rádi bychom se s vámi o zážitky z této pouti podělili: naše cesta ve srovnání s poutníky z dřívějších dob byla poměrně rychlá a jednoduchá - letadlem jsme z Prahy v Římě byli přibližně za hodinu a půl ☺

Tranzit z římského letiště Fiumicino vlakem a městskou dopravou na kolež Nepomucenum, kde jsme byli ubytováni, proběhl také hladce. Tady nás přivítal vicerektor (a kamarád našeho otce Jana) P. Mgr. Vojtěch Novotný. A pak už následovalo nádherné, ale také náročné poznávání Říma; každý den se nám podařilo nachodit kolem deseti kilometrů. Navštívili jsme všechny čtyři velké baziliky - Svatého Petra (*San Pietro*), Svatého Jana v Lateránu (*San Giovanni in Laterano*), Panny Marie Sněžné (*Santa Maria Maggiore*) a Svatého Pavla za hradbami (*San Paolo Fuori le Mura*). Prohlédli jsme si zpřístupněné Vatikánské zahrady a Sixtinskou kapli. V našem poznávacím programu nechyběly Španělské schody,

Fontána di Trevi, Pantheon... Tato místa bych chtěla podrobněji přiblížit v některém z dalších putování Poutníka.

Hodně silným zážitkem byla pro nás všechny účast na audienci papeže Františka na Svatopetrském náměstí ve středu 25. května, který v následujícím příspěvku krásně sdílí Anička...

Hana Vágnerová

Audience!,

slyšení, prostor pro setkání! Ne právo, výsada! Přesně o tom uvažuji chvíli před tím, než vylezu z pelechu v římském Nepomucenu. S tichou radostí (kdo by si taky dovolil bujarou radost v pět ráno, že) a srdcem plným očekávání vstávám. Za chvíli vyrazíme – parta devíti srdcí spojená srdcem desátého – otce Jana, který mimo funkci otce převzal i roli organizátora, průvodce a maminky. Jdeme na Piazza San Pietro, které má na svědomí geniální architekt, sochař a malíř Gian Lorenzo Bernini, ale než můžeme vstoupit, jsme zkontrolováni ochrankou. Ta odebírá otci Jendovi zásoby vody a opakovaně vrací na detektoru kovu hvízdající Martičku. Ne, není to způsobeno jejím zlatým srdcem, to bychom přece museli hvízdát všichni (!), zvuk vydává hrot hole.☺

Díky bezchybným organizačním schopnostem otce Jendy jsme na svatopetrském náměstí včas a zabíráme místa v šesté a sedmé řadě. Tak blízko! Modlíme se chvály a za chvíli už brázdí prostor mezi sektory papamobil a v něm – papež František obklopen dětmi. Stojím, dívám se, vnímám blázeň kolem sebe... Je to tak hezký, to nadšení a radost! Usmívající se Svatý otec žehná na všechny strany, lidstvo stojí na židličkách a jása a fotí a natáčí... Rytmický zpěv se střídá s jakousi zvučnou kapelou, jejíž tóny se rozburácí po celém prostoru takovou silou, že se chvílemi nemohou najít. Muži v černém, s tvářemi kamennými, ostržím pohledem sledují prostor. /Následně na záznamu vidím, jak se tato nebezpečně vypadající ozbrojená složka dojemně stará o hladký výstup dětí a papeže z auta na pevnou zem - obličje rozesmáté, vtípkují s dětmi a nabízejí rámě papeži.../

(Foto: T. Bednář)

Otec František usedá a k němu i k nám přichází celý svět v podobě různých vyslanců, aby přednesli krátkou zdravici. Potom je na řadě katecheze. Vnímám papežovu únavu, ale i zaujetí tématem. Z úst vatikánského otce zní úvaha nad textem knihy Kazatel: „Marnost nad marnost, všechno je marnost“. Zjednodušeně řečeno: Co je bez Boha vzdělání, kariéra, technické dovednosti? Plahočíme se, toužíme po ocenění lidmi, ale ne Bohem. V tom je marnost, protože lidské ocenění je sice milé, ale pomíjející. Chvilkové potvrzení našeho já, na kterém se můžeme stát závislými bez ohledu na to, je-li naše jednání v souladu s Boží vůlí.

Ve vyšším věku tato pomíjivá ocenění mohou vést k deziluzi a špatnému pochopení citátu o marnosti. K pocitu, že nic nemá smysl a že všechno je tak nějak relativní. Není! Spravedlnost není relativní, pravda není relativní, dobro není relativní, láska není relativní. Jde o to tyto pojmy skutečně naplňovat – ruku v ruce s Boží vůlí. Nedělat věci pro oko a ocenění lidmi, ale Bohem. Papež vysvětluje, že ironický text z Kazatele vynáší na světlo klam a lež o nás samotných. Nejsme-li citliví vůči spravedlnosti, jsme prostě „marní“. Takže milí zlatí, máme tu úkol! Moudřet, stále znovu se udržovat na cestě Boží moudrosti. Nevolit cestu stařeckého poučování, ale učení mladších tomu, že „Blahoslavení, kdo lační a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.“ (Mt 5,6) a neplést si spravedlnost lidskou s tou Boží, která zahrnuje pravdu, lásku a milosrdenství!...

Naslouchám melodii papežova hlasu a sem tam, mezírkou mezi lidskými hřbety, pozoruju tvář, pohyby, postoje těla. Srdce se plní vděčnosti za toto setkání i za tuto pouť.

Audience končí. Postáváme, nechce se nám hned odejít, pozoruji skupinku mladých lidí, kteří provolávají hesla, jedno z nich je *amamos al papa*. (Že by *Papež je naše máma*, po vzoru génia všech dob Járy Cimrmana?) Google mi sděluje, že volají „Milujeme papeže!“. No jasně, Milujeme papeže! Sice opožděně, ale zato s nemenším jásotem opakuju: AMAMOS AL PAPA!!!

Anna Motlová

Ohlasy a příspěvky čtenářů

Odcházení

Milí čtenáři, ráda bych se s vámi podělila o svoji nedávnou zkušenost.

Moje maminka 17 let statečně bojovala se zákeřnou nemocí – rakovinou. Prožívala dny velmi bolestné, ale také období, kdy se cítila lépe. Vždy, když jí bylo dobře, věnovala se všemu naplno a žila tak každý okamžik.

V posledních měsících bylo zřejmé, že se její čas, vyměřený pro pozemský život, blíží k cíli. Všichni jsme si přáli, pokud to bude jen trochu možné, strávit tento čas společně v domácím prostředí. Po domluvě s lékařem jsme tedy požádali o pomoc Charitní domácí hospicovou péči z Ústí nad Orlicí. Úvodní slovo na jejich oficiálních stránkách hodně vysvětluje: „Život každého člověka má svůj počátek i konec. Zrození je obrovský dar, radost. Narodil se nový člověk a nese svoje dary tomuto světu. Charitní Domácí hospic ALFA-OMEGA je pomocí na druhém konci příběhu, při

umírání. Jsme tu pro pacienty a jejich nejbližší, kteří vědí, že diagnóza je neléčitelná, že se přiblížil konec života. Stejně jako při zrození nejsme sami, ani umírat by člověk neměl o samotě, ve strachu a bolestech. Domácí hospic ALFA-OMEGA nabízí pomocnou ruku tam, kde život končí. Jsme natažená dlaň. Dlaň, která pohladí, uklidní a pomůže ... dokončit příběh jednoho života.“

Je velice těžké vidět, že vedle vás někdo trpí a vy mu nemůžete pomoci. Služba hospice je k dispozici 24 hod denně. Své místo zde mají lékaři, sestry a sociální pracovníci. Díky nim se ale i tato těžká situace dá zvládnout. K nám jezdili obden, aby doplnili léky a pomohli se vším, co bylo vzhledem ke stále zhoršujícímu se zdravotnímu stavu maminky potřeba. Pokud nastal jakýkoliv problém, byli na telefonu a přijeli klidně i v nočních hodinách. Jejich návštěvy byly nejen profesionální, ale také velmi srdečné. Svou přítomností a vldným slovem pomáhali nejen mamince, ale i nám, kteří jsme se snažili jí být co nejvíce nablízku. O otázkách života a smrti mluvili vždy na rovinu, ale s upřímnou úctou k člověku. Připravovali nás na vše, co by mohlo nastat, jak v daný čas zareagovat, jaký lék podat a jak pomoci. Díky této laskavé podpoře jsme mohli s maminkou být do poslední chvíle jejího života v domácím prostředí. Byla obklopena vším, co měla ráda. Když odcházela na druhý břeh, byli jsme s ní ...

Sestřičky z hospice mají srdce „nejen na dlani“. Na rozloučenou jí darovali svíčku se srdíčkem a do rukou jí daly krásného látkového andílka, kterého si na poslední cestu z domu, odnášela s sebou ... Maminka věřila, že zde na zemi život nekončí. Věřila v život věčný a věřila Bohu.

Pravidelným podáváním léků, laskavými návštěvami a pobytem ve svém domově člověk odchází vyrovnaně, důstojně a obklopen svými blízkými. Není to lehké – pro nikoho a ne všem pacientům a pečovatelům je tato možnost dopřána. Zároveň vnímám, že právě tento čas byl pro nás velkým darem.

Když dnes vidím kdekoliv u domu stát auto Charity, Pečovatelské služby nebo Domácí hospicové péče vím, že z něho opět vystoupila ŽENA s velkým srdcem nebo LÉKAŘ, který svou práci bere opravdu jako službu bližnímu. Víím, že za zdmi domu je člověk, který tuto péči potřebuje a zároveň rodina, která se nemocnému snaží zajistit odbornou a laskavou péči v prostředí jemu nejbližším.

Nikomu z nás se „odcházení“ z tohoto světa nevyhne. Přejí nám, ať na to nejsme sami. Najdeme čas, sílu a chuť při doprovázení svých blízkých, protože je to čas k nezaplacení a nikdy se nevrátí. Nezapomínejme, že jsme na tomto světě jen na krátko. Během jediného okamžiku se vše může změnit. Občas si připomeňme, že i tento den pro nás může být dnem posledním. Neztrácejme úctu k životu ani jeden k druhému, radujme se z maličkostí, všímejme si potřebných a nenechme se převálcovat negativními informacemi, které jsou všude kolem nás. S radostí v srdci a pokojnou myslí se nám bude žít a kamkoliv odcházet lehčeji.

Marie Pecháčková

Žehnání dopravních prostředků a prázdninových cest 26. 6. 2022 (foto: F. Mareš)

Zakončení školního roku na faře 28. 6. 2022 (foto: T. Bednář)

Zadní strana: Výročí posvěcení kaple v Hůře 24. 7. 2022 (foto: T. Bednář)
Nedělní promluva pro děti 21. 8. 2022 (foto: T. Bednář)

Poutník 3/2022

vydává: Římskokatolická farnost Dolní Čermná, 561 53 Dolní Čermná 1; IČ: 44468890

web: dolnocermenska.farnost.eu, farnostsnu.cz; bankovní spojení: 155816135/0300

tisk: HEAT-TECH s.r.o. Dolní Čermná 231

náklad: 350 výtisků, výrobní náklady jednoho výtisku: 18,20 Kč vč. DPH

redakce: P. Jan Lukeš, František Mareš, Hana Vágnerová; sazba: Jiří Adamec, František Mareš

NEPRODEJNÉ, pouze pro vnitřní potřebu farnosti, je možná finanční spoluúčast, DĚKUJEME

uzávěrka příštího čísla: **19. 11. 2022**, kontaktní email: poutnik@farnost.eu